CULTURA ŞI VIAŢA

CRONICA PLASTICĂ

SALA SZATHMARY LA GALERIA NAŢIONALĂ

In vecinătatea picturilor lui Ion Negulici şi Constantin Daniel Rosenthal, la Galeria Naţională (Palatul Republicii), s'a organizat recent o sală în care se află numeroase aquarele, desene şi picturi de un alt pictor de seamă al nostru, dela mijlocul secolului trecut şi care abea acum poate fi preţuit în adevărata lumină. E vorba de Carol Popp Szathmary (1812—1885), multă vreme ignorat, socotit simplu fotograf şi diletant.

O bună parte din operele sale au rămas în colecţia fiului său pictorul Alexandru Satmary, mort în 1932, şi prin grija acestuia şi apoi a soţiei sale Ortansa Satmary, Statul a intrat în posesia unei adevărate comori de artă. Până acum câţiva ani nu s'a scris nimic despre Carol Popp Szathmary şi nici acum nu avem încă o monografie deplin lămuritoare asupra acestui artist, care a dus o viaţă plină de frământări şi peripeţii, ilustrând, într'un sens, neastâmpărul şi căutările artiştilor romantici, deşi, spre deosebire de ei, Szathmary nu a fost un izolat ci dimpotrivă, a fost foarte legat de cunoaşterea şi redarea evenimentelor vremii sale.

Născut în 1812, la Cluj, Carol Popp Szathmary s'a opus insistentelor familiei de a urma teologia şi în locul seminarului a preferat o viaţă liberă, cutreerând diferite ţări. In Muntenia, soseşte în 1831, deci foarte tânăr şi, după alte călătorii, se stabileşte aici, devenind un pictor deosebit de activ şi care nu se mulţumeşte să lucreze în atelier imagini lipsite de viaţă. Temperament viu şi minte dornică de cunoaştere, Szathmary cutreeră principatele româneşti şi, mereu cu carnetul de schiţe la îndemână, notează tot ce vede, fiind un artist-reporter în sensul cel mai bun al cuvântului.

Astfel, datorită lui, avem o seamă de documente artistice din perioada de desvoltare şi apoi de decădere a capitalismului, iar lucrările expuse la Galeria Naţională ne arată iscusinţa, spontaneitatea şi viaţa cu care înfăţişa el fie o zi de târg la Rucăr, fie activitatea din porturile Galaţi sau Giurgiu, sau imagini de pe Valea Oltului sau ale Bucureştilor, unde a trăit cel mai mult, când nu a fost prin îndepărtatele-i călătorii. In 1847 a însoţit pe marele muzician Liszt dela Bucureşti la Iaşi şi apoi spre Kiev; în 1850 merge în Orient, ajungând până în Persia. Atât în Orient cât şi în Occident, Szathmary notează cele ce vede, făcând din arta sa un mijloc de cunoaştere vie. Când se introduce daguerotipia, el devine un pasionat fotograf la Bucureşti, căutând deci prin toate mijloacele, dela schiţa de desen la aquarelă şi dela fotografie la pictura în ulei să consemneze ceeace vedea şi i se părea demn de reţinut.

Lucrările cu subiecte din ţările noastre, pe care le-a cunoscut atât de bine şi le-a iubit, cutreerând ţinutul Neamţului şi Valea Oltului, Muscelul şi Argeşul, ca şi porturile dunărene, sunt de-o nemaiîntâlnită prospeţime şi spontaneitate, ceeace pe atunci era o raritate, practicându-se o pictură lipsită de viaţă, închistată în convenţionalismul alegoric. Spre deosebire chiar de Asachi, Negulici şi Rosenthal — ultimii doi morţi de timpuriu — el face mai puţine portrete şi preferă scenele cu mulţimi în aer liber, peisajele cu intensă activitate omenească, adunările şi acţiunile cu tâlc social. Scena din Târgul Moşilor descrie nespus de veridic tipuri ale epocii, satirizând pe cei care petreceau şi mergeau pe două cărări în faţa oamenilor nevoiaşi. Târgurile şi bâlciurile din Câmpulung şi înfăţişarea ţăranilor în portul şi îndeletnicirile lor caracteristice, activitatea din porturile dunărene, bordeele din Bulgaria (1877), se îndreaptă spre un vădit realism, din care nu lipsesc, dincolo de pitoresc, notele grave ale vieţii, imagini mizere, primitivismul vieţii ce-o duceau cei asupriţi.

Intr'un desen, „bal la curte", vedem faza de tranziţie între obiceiurile orientale şi moda nouă, boierii bătrâni fiind îmbrăcaţi în vechile costume, pe când tinerii şi tinerele poartă veşmintele cele noi, fracuri şi crinoline. Unii sunt îmbrăcaţi în frac, dar poartă fes pe cap.

Adunarea camerei sub Alexandru Ioan Cuza este deasemenea înfăţişată într'un desen mai minuţios al lui Szathmary, care a fost apropiat de domnitorul progresist. Portretul în ulei al soţiei pictorului, deşi cu calităţi, este mai rece decât desenele şi aquarelele în care acest om viu şi spontan a excelat, ca un adevărat reporter al vieţii de odinioară, contribuind la progresul artei în ţara noastră, la legarea artei de viaţa celor mulţi, la cunoaşterea realităţilor vremii.

Deşi nu a fost lipsit de contradicţii fiindcă uneori pitorescul romantic o ia înaintea adevărului esenţial al vieţii poporului — Carol Popp Szathmary se dovedeşte un artist care merită dragostea şi înţelegerea masselor muncitoare de astăzi, el împingând înainte arta din vremea sa către realităţile celor mulţi şi dovedind o măestrie artistică, ce poate fi şi astăzi pilduitoare tinerilor artişti, mai ales prin notaţiile din desene şi aquarele, prin vioiciunea şi spontaneitatea cu care a înregistrat diferite fenomene şi aspecte ale vieţii din epoca sa. Este o încântare şi o învăţătură să-i priveşti lucrările dela Galeria Naţională, care sunt numai o parte, dar printre cele mai izbutite şi mai caracteristice, din bogata sa operă.

Anton Coman

COLECTĂRILE DE GRÂU SE DESFĂŞOARĂ CU SUCCES ÎN TOATĂ ŢARA

Conştienţi că recoltele bogate obţinute de ei în acest an se datoresc aplicării sfaturilor şi îndrumărilor precum şi ajutorului primit din partea partidului şi guvernului, care i-au îndemnat şi sprijinit să are şi să însămânţeze la timp pământul, să plivească şi să recolteze la vreme păioasele, colectiviştii şi ţăranii muncitori, după treeriş, îşi predau cu drag cotele cuvenite statului.

Până la 31 August, planul colectărilor la grâu a fost realizat în întreaga ţară în proporţie de 67,5 la sută.

In fruntea predării cotelor se situează gospodăriile agricole colective din regiunile Prahova şi Severin, care şi-au predat în întregime cotele de grâu, Bucureşti cu 97 la sută, Putna cu 96 la sută şi Buzău cu 89 la sută.

Cu multă tragere de inimă, îşi predau cotele şi ţăranii muncitori cu gospodării individuale. Datorită muncii de mobilizare dusă de organele Comitetului de Stat pentru colectarea produselor agricole şi de către Comitetele executive ale sfaturilor populare, colectările de grâu se desfăşoară cu mult succes în regiunile: Teleorman, unde până la 31 August au fost predate cotele de grâu în proporţie de 90,5 la sută, Dolj cu 89,6 la sută, Bacău cu 80,8 la sută şi Ialomiţa cu 82,2 la sută. (Agerpres).

Deschiderea etapei finale a concursului pe ţară între echipele artistice de amatori ale Căminelor Culturale

Intr'un cadru sărbătoresc a avut loc Marţi seara în sala Teatrului de Operetă din Capitală, deschiderea etapei finale a concursului pe ţară între echipele artistice de amatori ale Căminelor Culturale.

La festivitate au participat d-nii Mihail Roşianu, preşedintele comitetului pentru Aşezămintele Culturale, D. Mihalache şi I. Avramescu, vicepreşedinţi ai Comitetului pentru Aşezămintele Culturale, Vasile Moldovanu, vicepreşedinte al Comitetului pentru Artă, Mauriciu Vescan, directorul Operei de Stat din Bucureşti, reprezentanţi ai Institutului de Folclor, activişti pe tărâm cultural, precum şi numeroase echipe care participă la concurs.

Cuvântul de deschidere a fost rostit de d. Mihail Roşianu, care, în numele Comitetului pentru Aşezămintele Culturale şi Comisiei centrale de organizare a concursului, a adresat un călduros salut de bun venit echipelor care s'au clasat pentru etapa finală a concursului, felicitându-le pentru frumoasele rezultate obţinute în fazele concursului pe grupe de comune, raioane şi regiuni.

Concursul echipelor artistice de amatori ale căminelor culturale, organizat pe linie de stat cu sprijinul partidului şi guvernului, a spus vorbitorul, a scos la iveală întregul conţinut al artei populare, care oglindeşte viaţa nouă a masselor populare din ţara noastră, pe care poporul nostru şi-o construeşte sub conducerea partidului. Ea oglindeşte ura masselor populare împotriva exploatării burghezo-moşiereşti la care au fost supuse timp de veacuri, ca şi ura lor împotriva imperialiştilor americani şi englezi, aţâţătorii la un nou război mondial, a agenţilor lor titoişti şi chiaburilor dela noi care fac jocul ticălos al duşmanilor din afară.

Numeroase creaţii artistice populare exprimă în acelaş timp puternicele sentimente de dragoste ale oamenilor muncii din ţara noastră faţă de partid, faţă de Uniunea Sovietică, eliberatoarea patriei noastre, şi faţă de cel mai iubit prieten al poporului nostru generalisimul Stalin.

Scopul concursului, de a ridica arta populară pe o treaptă superioară, a fost în bună măsură atins, concursul ducând la o întărire considerabilă a activităţii căminelor culturale. S'au format noi echipe artistice, unele coruri s'au dublat, iar repertoriul echipelor s'a desvoltat şi îmbogăţit din punct de vedere al conţinutului ideologic. S'au descoperit totodată numeroase talente din popor, solişti vocali şi instrumentali, care au dovedit deosebite aptitudini artistice. In finala concursului concurează 70 echipe de joc, 41 coruri, 10 orchestre populare, 9 tarafuri, 8 fanfare, 180 solişti vocali şi instrumentişti.

Insufleţirea şi interesul cu care au participat massele largi ale ţărănimii muncitoare la concurs au dovedit setea lor de cultură, sete care nu poate fi satisfăcută decât într'un regim în care stăpân este clasa muncitoare în alianţă cu ţărănimea muncitoare, sub conducerea partidului clasei muncitoare.

In multe sate succesele echipelor căminelor culturale au fost socotite drept succese ale întregului sat, ţăranii muncitori, tineri şi bătrâni, participând cu trup şi suflet la reuşita concursului.

Echipele căminelor culturale de la oraşe şi sate au văzut în concurs o chemare a poporului muncitor spre desvoltarea şi mai departe a artei populare, au văzut grija partidului şi guvernului pentru clădirea în ţara noastră a vieţii noi, luminoase, cu o cultură nouă, naţională în formă şi socialistă în conţinut.

Mergând pe acest drum, a încheiat vorbitorul, drum pe care ne conduce Partidul Muncitoresc Român în frunte cu Gh. Gheorghiu-Dej, după exemplul glorios al popoarelor sovietice, să desvoltăm arta noastră populară pe o treaptă tot mai înaltă şi să obţinem noi succese în munca de viitor.

După cuvântul de deschidere, a urmat un bogat program artistic dat de Ansamblul artistic al Ministerului Afacerilor Interne, în cinstea echipelor participante la concurs.

Finala concursului artistic pe ţară a echipelor de cor, joc, formaţiuni instrumentale, solişti vocali şi instrumentali ale căminelor culturale, se va desfăşura zilnic în zilele de 5, 6 şi 7 Septembrie, dela ora 8 dimineaţa, după cum urmează: echipele de cor în sala Ateneului RPR, echipele de [illegible] în sala Teatrului de Operetă, formaţiunile instrumentale în sala Patria, soliştii vocali în sala Teatrului Naţional Studio şi soliştii instrumentali în sala Teatrului Armatei din strada Gh. Magheru. (Agerpres).

Fruntaşi ai agriculturii sovietice împărtăşesc muncitorilor de pe ogoarele regiunii Stalin bogata experienţă sovietică

Consfătuirea de Duminică din Oraşul Stalin

ORAŞUL STALIN, 4 (Agerpres). — Membrii grupului de colhoznici, muncitori din SMT şi sovhozuri, tehnicieni specialişti în domeniul agriculturii care au vizitat regiunea Stalin, au avut Duminică după amiază în sala „Maxim Gorki" din Oraşul Stalin o consfătuire cu directorii şi tehnicienii din gospodăriile agricole de stat şi SMT-uri, muncitori fruntaşi în producţie, preşedinţi şi brigadieri din gospodăriile colective şi ţărani muncitori din regiune.

Şi cu acest prilej membrii delegaţiei au împărtăşit muncitorilor de pe ogoarele regiunii Stalin bogata experienţă sovietică.

Fromov Gheorghe Alexandrovici, directorul sovhozului de cereale din raionul Smolensc, vorbind despre sarcinile gospodăriilor agricole de stat, a subliniat că ele trebue să fie exemple de gospodării socialiste, având sarcina importantă de a produce cele mai bune seminţe şi de a creşte cele mai bune rase de vite.

In sovhozul de cereale din raionul Smolensc, care are o suprafaţă de 16.000 ha., majoritatea muncilor sunt mecanizate, folosindu-se 76 tractoare, 38 combine, numeroase maşini şi unelte agricole, autocamioane, etc. Sovhozul posedă peste 7.000 vite mari, 4.350 cai, mari ferme de oi, etc.

In acest sovhoz lucrează muncitori de 13 naţionalităţi. Muncitorii şi tehnicienii sovhozurilor trăesc o viaţă îndestulată şi fericită, fiecare secţie având cluburi cu biblioteci bogate, şcoli, aparate de radio şi de proecţie cinematografică, etc.

Demian Grigorievici Magdaliuc, directorul SMT-ului Voronovsc, raionul Râbniţa, RSS Moldovenească, a vorbit despre felul cum îşi duc munca tractoriştii şi tehnicienii staţiunii pe care o conduce, staţiune care deserveşte 9 colhozuri mari cu o suprafaţă de 22.420 ha.

I. L. Pavlovici, instructor contabil şef al secţiunii raionale agricole Dimitrovsc, regiunea Moscova, a subliniat necesitatea ţinerii evidenţii zilelor muncă pe culturi.

Ana Ivanovna Scerbova, agronom şef, a subliniat că în multe locuri din regiunea Stalin arăturile adânci sunt rămase în urmă. Acestea trebuesc executate cu cel puţin 3 săptămâni înainte de însămânţare. Deasemeni, a arătat că în multe gospodării colective din regiunea Stalin creşterea viţelor nu se bucură de o suficientă atenţie şi productivitatea lor este încă prea scăzută. Pentru remedierea acestor lipsuri, Ana Ivanovna Scerbova a arătat că trebue o grijă deosebită pregătirii temeinice a cadrelor de zootehnicieni.

In încheere, d. Mihai Dalea, membru al CC al PMR şi prim secretar al Comitetului PMR al regiunii Stalin, a arătat importanţa sfaturilor şi îndrumărilor date de colhoznici, care constitue un sprijin preţios în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii noastre.

In numele muncitorilor, şi tehnicienilor gospodăriilor de stat şi SMT, colectiviştilor şi ţăranilor muncitori din regiunea Stalin, d. Mihai Dalea a mulţumit călduros colhoznicilor pentru îndrumările date, asigurându-i că ei nu vor precupeţi niciun efort pentru a le aplica şi a obţine astfel rezultate cât mai frumoase.

Cei prezenţi au manifestat dragostea şi recunoştinţa lor faţă de Marea Uniune Sovietică şi faţă de îndrumătorul şi învăţătorul oamenilor muncii din lumea întreagă, tovarăşul Stalin.

Vizita unui grup de fruntaşi ai agriculturii sovietice în regiunea Arad

ARAD, 4. — Grupul de colhoznici, muncitori din sovhozuri şi SMT-uri, tehnicieni specialişti în domeniul agriculturii din Uniunea Sovietică, şi-a încheiat la gospodăria agricolă colectivă „Alexandru Petöffi" şi staţiunea de maşini şi tractoare din comuna Rovine, seria vizitelor în regiunea Arad.

La SMT oaspeţii s'au interesat de organizarea muncii, desfăşurarea întrecerii socialiste şi lucrările ce se execută, iar la gospodăria agricolă colectivă despre felul cum se lucrează pământul, care sunt ramurile anexe ale gospodăriei, etc.

Luând cuvântul, A. V. Viniucov, directorul SMT Tarosovo-Milovskaia, raionul Rostov, a arătat bogata activitate a SMT-urilor din Uniunea Sovietică. SMT-ul, unde este el director, dispune acum de 69 tractoare, 31 combaine şi alt bogat inventar de maşini şi unelte agricole; are ateliere mari de reparaţii, depozite de piese de schimb şi remizele necesare. SMT-ul deserveşte cinci colhozuri, care au împreună o întindere de 21.000 ha. pământ arabil. In fiecare colhoz lucrează câte 10—15 tractoare, 4—7 combaine şi alt inventar agricol. Brigăzile de tractorişti lucrează în strânsă colaborare cu brigăzile de câmp ale colhozurilor. Tractoriştii au o înaltă calificare: ei au urmat şcoli medii de 3,6 sau 12 luni. La fiecare tractor lucrează câte doi tractorişti cu schimbul, iar brigăzile sunt conduse de un brigadier şi un ajutor.

A. V. Viniucov, D. E. Gonciarov, preşedintele colhozului „Chirov" din raionul Slaveansc, regiunea Stalin din RSS Ucraineană şi Prascovia Smirnova, zootehnician şef al secţiei agricole raionale Kostroma, au răspuns apoi numeroaselor întrebări puse de muncitorii şi tehnicienii staţiunii şi colectiviştii şi ţăranii muncitori.

Colectiviştii din Rovine, muncitorii şi tehnicienii dela SMT, precum şi ţăranii muncitori din comună, au mulţumit delegaţilor sovietici pentru sfaturile preţioase, sfaturi ce le vor aplica întocmai în munca lor.

După terminarea vizitelor la gospodăriile agricole şi SMT-urile din regiune, membrii grupului de colhoznici, muncitori din sovhozuri şi SMT-uri, tehnicieni specialişti în domeniul agriculturii, au ţinut o consfătuire la clubul fabricii „Teba" din Arad, cu colectiviştii, muncitorii şi tehnicienii din gospodăriile agricole de stat şi SMT-urile din regiunea Arad.

A. S. Panicev, agronom şef al sovhozului „Mamontov" din ţinutul Altai, după ce a vorbit despre realizările obţinute în sovhozul la care lucrează, a arătat impresiile culese de delegaţia sovietică la gospodăriile agricole de stat din regiunea Arad. A. S. Panicev a arătat că este un fapt îmbucurător că gospodăriile noastre de stat nu sunt unilaterale, că ele au mai multe ramuri de producţie. El a observat că muncitorii şi tehnicienii gospodăriilor agricole de stat, aplică pe scară destul de largă metodele înaintate ale agrotehnicei sovietice şi în special însămânţarea grâului în rânduri încrucişate şi a porumbului şi floarei soarelui în pătrat. Pe lângă acestea, A. S. Panicev a arătat unele lipsuri pe care le-a constatat şi care îngreunează munca. Deoarece terenurile gospodăriilor agricole de stat sunt prea împrăştiate, munca nu se poate organiza în bune condiţiuni. O altă lipsă o constituie slaba întrebuinţare a îngrăşămintelor minerale pe întinderi mari. Nu este folosită îndeajuns întreaga capacitate a tractoarelor. In cadrul gospodăriilor agricole colective nu se folosesc asolamentele cu ierburi perene, care să asigure fertilitatea solului, iar aratul şi desmiriştitul nu se fac pe tot locul la adâncimile prescrise de regulile agrotehnice. In sfârşit, există o diferenţă mare între numărul de animale şi baza furajeră a acestora.

„Dacă muncitorii şi tehnicienii din gospodăriile agricole de stat şi colectiviştii vor lichida cu aceste lipsuri — a spus A. S. Panicev — ei vor face din gospodăriile lor fabrici de grâne, care să asigure hrana poporului muncitor şi materiile prime pentru industria naţională".

A. V. Viniucov a dat apoi îndrumări cu privire la munca tractoriştilor.

D. E. Gonciarov a arătat că gospodăriile noastre colective sunt organizate pe baze sănătoase şi juste, iar munca este bine împărţită pe brigăzi şi echipe.

„Ceeace este cel mai important — a arătat vorbitorul — este avântul în muncă ce domneşte în gospodăriile dvs., garanţie sigură că ţăranii muncitori cu gospodărie individuală se vor convinge de foloasele muncii în colectiv şi vor porni pe urmele voastre".

Prascovia Smirnova a sfătuit pe membrii gospodăriilor agricole colective şi pe muncitorii gospodăriilor agricole de stat să desvolte creşterea animalelor şi să muncească pentru a obţine vite de rasă, care le vor aduce venituri bogate.

In numele comitetului regional de partid şi al ţăranilor muncitori din regiunea Arad a luat cuvântul Francisc Szilagy, secretar al comitetului regional PMR Arad, care a mulţumit oaspeţilor pentru împărtăşirea bogatei lor experienţe.

La încheierea consfătuirii, Aurelian Scutariu, vicepreşedinte al sfatului popular regional, a înmânat oaspeţilor daruri din partea oamenilor muncii din regiunea Arad.

Deschiderea expoziţiei documentare asupra atrocităţilor comise de cotropitorii americani în Coreea

Sub auspiciile Uniunii Femeilor Democrate din R.P.R. s'a inaugurat Marţi la ora 12, în sala Comitetului Cinematografiei, din strada Wilson 4, o expoziţie documentară asupra atrocităţilor comise de trupele americane şi lisânmaniste în Coreea, atrocităţi constatate de Comisia de anchetă a Federaţiei Democrate Internaţionale a Femeilor.

Expoziţia prezintă fotografii dovedind sălbăticia nemai pomenită cu care cotropitorii imperialişti americani şi sateliţii lor s'au năpustit asupra paşnicului popor coreean, fiecare fotografie constituind un act de acuzare împotriva acelora care au ordonat aceste crime, împotriva guvernelor care au trimis trupe de cotropire în Coreea ca şi împotriva celor ce le-au făptuit.

La deschiderea expoziţiei au fost de faţă: Ana Toma, ministru adjunct la Ministerul Afacerilor Externe, M. Macavei, Ileana Răceanu, acad. St. Nicolau, Al. Buican, Pavel Dan, Ecaterina Chivu, Ana Lungu, Rozalia Moldovan, reprezentanţi ai organizaţiilor de massă, reprezentanţi ai presei române, corespondenţi ai presei străine, etc.

Deasemenea au participat: A. A. Golicenkov, prim secretar al Ambasadei Uniunii Sovietice şi A. N. Goncearuc, ataşat al Ambasadei Uniunii Sovietice, Kallai Jozsef, prim secretar al Legaţiei R. P. Ungare, Tjao Tjen I, secretar al Ambasadei R. P. Chineze, H. Goldman, secretar al Ambasadei R. Polone, M. Ruprychova, secretar al Ambasadei R. Cehoslovace, Emma Tromm, secretar al Legaţiei R. D. Germane, şi alţi membri ai corpului diplomatic.

A fost de faţă D. E. Belov, reprezentantul permanent al VOKS-ului în R. P. R.

Cuvântul de deschidere a fost rostit de d-na Ileana Răceanu, vicepreşedintă a UFDR, care a arătat că la apelul femeilor coreene, în numele celor 91 naţiuni membre ale FDIF-ului, Comisia de anchetă FDIF formată din 21 membre, reprezentând 17 ţări, femei de diferite păreri politice şi credinţe religioase, au străbătut timp de 12 zile pământul pârjolit al Coreei, constatând bestialele atrocităţi comise de invadatorii americani.

Punând la dispoziţia popoarelor lor şi lumii întregi documentele cu constatările lor, desvăluind neobosit cele văzute în Coreea, multe dintre membrele Comisiei de anchetă FDIF au trebuit să înfrunte grele persecuţii din partea guvernelor reacţionare ale ţărilor lor.

Vorbitoarea a subliniat patriotismul fierbinte al poporului coreean şi hotărîrea lui dârză de a-şi apăra libertatea şi independenţa naţională. Teroarea, distrugerea, înfometarea, schingiuirile, exterminarea în massă folosite de americani, nu au putut frânge voinţa de fier a poporului coreean, care cu şi mai multă dârzenie îşi continuă lupta eroică, ajutat frăţeşte de viteji voluntari chinezi.

„Poporul coreean soarbe forţe nesecate din conştiinţa dreptăţii cauzei pentru care luptă, din conştiinţa forţei de neînvins a măreţului lagăr mondial al partizanilor păcii în frunte cu marea Uniune Sovietică.

Propunerea tovarăşului Malik pentru încheierea unui armistiţiu în Coreea a găsit un răsunet şi un sprijin puternic în rândurile oamenilor cinstiţi din lumea întreagă.

Fabricanţii de bombe din Statele Unite se tem însă de perspectiva reglementării paşnice a situaţiei din Coreea. Incetarea războiului în Coreea ar însemna o micşorare a profiturilor lor.

Oamenii cinstiţi din lumea întreagă privesc cu revoltă provocările criminale ale imperialiştilor americani care arată clar intenţiile lor de a zădărnici tratativele, de a nu pune capăt războiului din Coreea".

Documentele Comisiei FDIF şi relatările ce ne sosesc zilnic cu privire la bestialităţile cotropitorilor americani — a spus mai departe vorbitoarea — ne cheamă să întărim şi mai mult lupta noastră împotriva aţâţătorilor la război, să întărim şi mai mult solidaritatea cu lupta eroicului popor frate coreean şi a voluntarilor chinezi, care luptând împotriva invaziei americane, pentru apărarea independenţei patriei lor, luptă împotriva extinderii focului războiului de către imperialiştii americani în lumea întreagă. Cauza pentru care luptă poporul coreean — a încheiat d-na Ileana Răceanu, — este de nebiruit, pentrucă alături de poporul coreean stă uriaşul front al popoarelor iubitoare de pace, în fruntea căruia se află popoarele sovietice, conduse de cel mai aprig apărător al păcii, tovarăşul Stalin.

Asistenţa a vizitat apoi Expoziţia. (Agerpres).

Cei doi mari poeţi ai Americii de Sud Pablo Neruda şi Nicolas Guillen au conferenţiat în faţa cetăţenilor Capitalei

(Urmare din pagina I-a)

basadorul R. Polone, Band Vilmos, consilier al Legaţiei R. P. Ungare, Iosef Vochomurka, secretar al ambasadei R. Cehoslovace, Kurt Streich, secretar al Legaţiei R.D. Germane, Momcio Krumov, ataşat de presă al ambasadei R. P. Bulgaria, şi alţii.

In aplauzele prelungite ale celor prezenţi a luat cuvântul Nicolas Guillén, care a arătat luptele revoluţionare duse de secole de poporul cuban pentru desrobirea sa de sub jugul imperialismului. Conferinţa a fost aplaudată puternic. La sfârşit, Nicolas Guillén a citit poemul său „Faro dulce Patria mea".

A conferenţiat apoi Pablo Neruda, subliniind dârzenia cu care muncitorii chilieni, în fruntea întregului popor, luptă împotriva dictatorului Videla şi speranţa cu care toate popoarele Americii Latine privesc spre popoarele Uniunii Sovietice care stau în fruntea luptei pentru pace în întreaga lume, spre popoarele ţărilor de democraţie populară, care, eliberate pentru totdeauna de sub jugul capitalismului, îşi construiesc o viaţă fericită.

Pablo Neruda a citit la sfârşit partea finală a poemului său „Să se trezească pădurarul", pentru care a fost distins cu Premiul Internaţional al Păcii.

In repetate rânduri, participanţii au aplaudat călduros pe marele poet progresist chilian.

In încheere, acad. Mihail Sadoveanu a mulţumit oaspeţilor pentru conferinţele lor, exprimând solidaritatea poporului nostru cu lupta de eliberare a popoarelor din America Latină, cu lupta frontului mondial al păcii. (Agerpres).

Semnificativul drum al unei plante

(Urmare din pagina I-a)

tar datorită mecanizării şi aplicării intense a metodelor sovietice.

Extinderea culturilor de bumbac exprimă în mod fidel progresul agriculturii noastre. Muncile pe culturile de bumbac ale Patriei nu se desfăşoară sub stigmatul sângeros ce-l poartă operaţiunile similare în vastele plantaţii ale ţărilor unde domneşte capitalul.

Noi păşim treptat la mecanizarea muncilor în culturile de bumbac. Urmăm astfel exemplul aceleeaşi ţări din răsărit în care, la ora actuală, în operaţiuni cum ar fi prăşitul sau răritul bumbacului, a dispărut aproape total munca fizică brută iar la recoltat omul lucrează cu braţele numai „pe rând", acolo unde nu poate pătrunde maşina. Şi rezultatele obţinute în agricultura noastră datorită unei munci bine rostuite se oglindesc într'un fapt semnificativ: pe alocuri recoltele au atins 1.100 kgr. la ha., faţă de cele 450 kgr. planificate.

Vom încheia schiţa redusă a bumbacului şi a drumului său amintind că bumbacul nu este un caz izolat. Există linii de desvoltare asemănătoare şi pentru alte plante neglijate în trecut de capitalişti — de pildă orezul, la care 11 ani au adus un salt dela 559 ha. cultivate la 17.000 de ha.!

Nu vor trece decât 4 ani şi culturile de bumbac vor acoperi 300.000 de hectare ale Patriei noastre. Atunci vor fi complect acoperite nevoile industriei noastre textile, ba vom ajunge noi înşine exportatori de bumbac.

Şi astfel se va încununa drumul minunatei plante înflorită la propriu şi la figurat sub soarele vremurilor noui.

Saşa Georgescu

Consfătuirea dela Buzău

BUZĂU, 4 (Agerpres). — Peste o mie directori de gospodării agricole de stat şi de staţiuni de maşini şi tractoare, muncitori fruntaşi în producţie, preşedinţi de gospodării agricole colective, brigadieri şi ţărani muncitori au luat parte la consfătuirea ce a avut loc în sala liceului de fete din oraşul Buzău cu membrii grupului de colhoznici, muncitori din sovhozuri şi SMT, tehnicieni specialişti în domeniul agriculturii din URSS care au vizitat regiunea.

Cu acest prilej, I. T. Tighibâco, directorul SMT din Sobolevsc, regiunea Viniţa, RSS Ucraineană, a vorbit despre felul cum sunt organizate SMT-urile în Uniunea Sovietică, despre formarea cadrelor în staţiune, metodele folosite şi succesele obţinute de tractorişti. Vorbitorul a scos în evidenţă rolul graficului orar, cu ajutorul căruia fiecare tractorist are posibilitatea să-şi urmărească activitatea sa şi să se controleze pe el însuşi. Prin folosirea acestei metode, tractoriştii din SMT Sobolevsc au depăşit planul cu 125 la sută.

Lina Neceacova, zootehnician selecţioner în sovhozul Omsk, regiunea Omsk, a arătat metodele de hrănire şi îngrijire a viţelor şi a explicat felul cum se face monta artificială. Ea a arătat felul cum se face îngrijirea şi hrănirea viţeilor. In primele 25 zile dela naştere ei sunt hrăniţi cu lapte curat, iar apoi, treptat, li se adaogă lapte smântânit, până li se reduce definitiv laptele curat. Dela trei luni, viţeii încep să fie hrăniţi cu nutreţ murat şi astfel capătă zilnic 800-900 grame în greutate. Ingrijitoarele fiind salarizate în raport cu creşterea greutăţii viţeilor, sunt direct interesate să le dea cea mai bună îngrijire şi hrană la timp.

P. F. Solovei, brigadier din SMT Chiricovsc, regiunea Sumsc, RSS Ucraineană, a arătat, printre altele, cum trebuesc îngrijite tractoarele. Ingrijirea nr. 1 şi 2 se face zilnic, a treia se face după 22 hantri, a patra după 45 hantri, a cincea după 135 hantri, iar a şasea în ateliere, după 260 hantri. Brigada sa, folosind această metodă şi graficul orar, a obţinut drapelul roşu de producţie. P. F. Solovei, vorbind despre salarizarea tractoriştilor, a arătat că ei primesc salariu în raport cu calitatea şi cantitatea muncii şi totodată premii. Din premiile primite, el personal şi-a putut cumpăra un automobil.

I. T. Tighibâco vorbind în concluzie despre constatările făcute cu prilejul vizitelor în gospodăriile de stat şi colective şi în staţiunile de maşini şi tractoare din regiunea Buzău, a dat preţioase îndrumări cu privire la folosirea îngrăşămintelor naturale, cultivarea legumelor şi zarzavaturilor, lupta împotriva duşmanilor culturilor şi colaborarea dintre SMT-uri şi gospodării colective.

„Realizările obţinute de muncitorii şi tehnicienii gospodăriilor de stat şi SMT-urilor şi de colectivişti într'un timp atât de scurt, ca şi primirea frăţească pe care ne-aţi făcut-o, ne umplu inimile de bucurie, a spus în încheiere I. T. Tighibâco. Hotărîrea voastră de a vă făuri astăzi o viaţă nouă, avântul vostru în muncă ne întăreşte convingerea că veţi obţine succese şi mai mari pe drumul transformării socialiste a agriculturii. Folosind experienţa câştigată de noi în decurs de zeci de ani şi muncind cu drag, veţi obţine succese tot mai mari, succese ce vor constitui tot atâtea victorii în lupta voastră pentru întărirea Republicii voastre dragi şi pentru apărarea păcii".

Ultimele cuvinte ale vorbitorului au fost acoperite cu entuziaste aplauze de către participanţii la consfătuire.

In numele comitetului regional P.M.R. şi al oamenilor muncii de pe ogoarele regiunii Buzău, Nicolae Albu, prim secretar al comitetului regional P.M.R., a mulţumit oaspeţilor pentru preţioasele sfaturi şi îndrumări date, asigurându-i că învăţămintele lor vor fi puse în practică pentru a obţine noi victorii în lupta pentru făurirea unei vieţi luminoase oamenilor muncii din ţara noastră.

SĂ CUNOAŞTEM MAREA CHINĂ

TIBETUL

„Inconjurată strâns din toate părţile de cele mai înalte lanţuri de munţi, ţara... reprezintă un platou grandios de proporţii fără egal în lume, înălţându-se deasupra nivelului mării... la o înălţime ameţitoare de 13—15.000 picioare. Deasupra acestui piedestal gigantic sunt situate în interiorul ţării vaste lanţuri de munţi, nu tocmai înalte, dar care iau forme alpine când ajung la frontiere. Iţi face impresia că aceşti uriaşi păzesc aici lumea aproape inaccesibilă a podişurilor, care se înalţă până în nori, cu natura şi clima neprielnică omului şi în cea mai mare parte încă necunoscute ştiinţei..." Astfel a fost caracterizat Tibetul de către unul dintre primii săi cercetători, călătorul rus N. M. Prjevalski.

Dacă aceasta este poziţia geografică şi climatul Tibetului, dacă o bună parte din teritoriul său este în permanenţă acoperit de zăpadă, atunci dece către acest podiş s'a îndreptat în mod deosebit atenţia imperialiştilor englezi în ultima sută de ani?

Răspunsul îl găsim chiar în cuvintele marelui cercetător rus: „Sunt situate în interiorul ţării vaste lanţuri de munţi... cari iau forme alpine când ajung la frontiere".

Situat în centrul Asiei — învecinându-se cu China, India, Nepal şi Butan — datorită munţilor cari formează frontierele ţării şi cari ating 7—8.000 metri înălţime, Tibetul era greu atacabil din afară, dar constituia o văgăună oarecum sigură pentru soldaţii britanici trimişi să supravegheze „buna desfăşurare" a treburilor din Asia. Pentru imperialiştii englezi importanţa Tibetului consta în aceea că el putea servi ca un important centru strategic unde erau adăpostite trupe care la momentul oportun urmau să fie îndreptate în oricare colţ al Asiei, acolo unde interesele de expansiune necesitau intervenţia armată. Astfel se explică dece înspre sfârşitul secolului trecut Anglia a început să se intereseze mai îndeaproape de Tibet.

Odată cu brutala invazie militară din 1904, Anglia a început să subjuge Tibetul. Nereuşind la început decât pentru puţină vreme să domine în Tibet — căci tratatul ruso-englez din 1907 prevedea neamestecul englezilor în treburile interne ale Tibetului — totuşi magnaţii din City n'au renunţat la planurile lor. Reluând de repetate ori (în 1913, 1934, 1942, etc.) aceeaşi acţiune, dar sub altă formă, englezii au reuşit ca în 1936 să-şi instaleze în Lhassa — capitala Tibetului — o misiune politică permanentă.

In decursul a circa 50 de ani de intervenţii în Tibet, imperialiştii englezi n'au cerut „independenţa" Tibetului faţă de China. Ei se gândeau că dominând asupra Tibetului vor influenţa, fie chiar şi în mod indirect, asupra Chinei. Necesitatea creării unui stat tibetan „independent" a fost descoperită de imperialiştii englezi în perioada în care se pecetluia soarta ultimului conducător-trădător al Chinei, iar poporul chinez îşi cucerea, prin propria-i forţă, libertatea şi independenţa. Magnaţii din City, de astă dată sub conducerea bancherilor din Wall-Street, făceau din ce în ce mai multă zarvă în jurul creării „statului independent" al Tibetului, reuşind în oarecare măsură să influenţeze cercurile feudale locale, corupându-le şi atrăgându-le să lucreze în slujba lor. Chestiunea era clară: Tibetul urma să fie transformat într'un important punct de spionaj şi sabotaj împotriva R.P. Chineze, iar la momentul oportun să devină chiar şi un centru de agresiune. Numai faptul că în decurs de aproape 50 de ani englezii n'au construit în Tibet decât o singură şosea între Ceamdo şi Lhassa şi o linie telegrafică între Calcutta şi Lhassa, pe când numai în cei câţiva ani după cel de al doilea război mondial în Tibet au fost construite nenumărate aerodromuri, puncte şi şosele strategice, etc., este suficient de elocvent pentru a putea demasca intenţiile agresive ale imperialiştilor.

La 12 Septembrie 1949 agenţia United Press se grăbea să declare că „persoane autorizate" au afirmat: „Poate fi întreprinsă o încercare de a acorda Tibetului un ajutor sub forma unui tratat comercial", iar „Statele Unite vor dori, poate, să se alăture la programul de ajutorare a Tibetului". Caracterul „ajutorului" pe care imperialiştii se grăbeau să-i ofere Tibetului a fost demascat de însăşi presa din Wall-Street, care scria că Statele Unite sunt gata să recunoască Tibetul ca stat suveran şi să-l sprijine pentru a deveni membru în O.N.U., fapt care „va da posibilitatea acordării de ajutor militar" guvernului tibetan.

Dar este imposibil ca, datorită intereselor imperialiştilor, istoria de mai multe secole a unor popoare să fie complectamente ignorată. Pe o coloană de piatră din Lhassa se mai pot şi astăzi citi următoarele cuvinte, — cioplite în secolul al VIII-lea, când s'a desăvârşit unirea celor două ţări (China şi Tibet) —: „Cele două imperii declară că se unesc în interesul prosperării ambelor ţări" şi că „fără China nu poate exista Tibetul". Ceeace coroziunea vremii în decurs de mai bine de 1000 de ani n'a putut să şteargă, voiau imperialiştii anglo-americani să şteargă cu buretele. Dar relaţiile dintre China şi Tibet sunt prea bine cunoscute lumii întregi pentru ca inveteraţii duşmani ai omenirii să fi putut avea un cât de mic succes în acţiunile lor expansioniste. In faţa incontestabilelor documente ale istoriei, însuşi oficiosul reacţionar american „New-York Times" a fost nevoit să recunoască: „Departamentul de Stat studiază posibilitatea proclamării Tibetului ca stat liber şi independent... aceasta este o problemă diplomatică foarte delicată..."

Cum era şi de aşteptat, şi în chestiunea Tibetului politica imperialiştilor a suferit o puternică înfrângere. Chemarea poporului tibetan adresată conducătorilor R.P. Chineze, în care se spunea printre altele: „In numele poporului tibetan vă cerem să trimiteţi cât mai repede cu putinţă o armată pentru eliberarea Tibetului pentru a nimici elementele reacţionare, pentru a alunga din Tibet pe imperialiştii străini...", a găsit un viu răsunet în rândurile poporului chinez. Răspunsul la chemare n'a întârziat. In Octombrie 1950 poporul chinez a pornit să elibereze pe fraţii săi din Tibet. Sarcina era destul de grea, deoarece trebuiau străbătute piscuri înalte şi păduri nesfârşite. Dar ea a fost dusă până la capăt.

Tibetul mai e încă o regiune înapoiată. Având o suprafaţă de 1 milion km.p., Tibetul numără circa 3 milioane locuitori, adică în medie 3 locuitori pe km.p. Numărul redus al populaţiei se datoreşte tocmai climatului aspru, neprielnic omului. Până mai ieri majoritatea populaţiei rurale o constituiau păstorii nomazi; pământul arabil era în mare parte proprietatea mânăstirilor, al căror număr este de 3.000 şi care cuprind 300.000 de preoţi budişti, adică în medie un preot la 10 locuitori. Circulaţia banilor era aproape necunoscută, schimbul se făcea în natură. Tibetul e bogat în aur, argint, aramă, plumb, fer, etc., totuşi acestea nu erau extrase decât într'o cantitate cu totul neînsemnată; operaţiunea de extracţie a bogăţiilor subsolului se făcea cu metode primitive. Cu toate că Tibetul deţine importante bogăţii subterane, totuşi nu exporta decât lână, piele şi puf. Chiar şi acest fapt, — care ar putea să ni se pară fără importanţă — ne dovedeşte că imperialiştii englezi au urmărit în primul rând ca prin ocuparea Tibetului să-şi creeze în Asia un important punct strategic.

Incheind în Mai a. c. un acord cu poporul chinez, asupra măsurilor referitoare la eliberarea sa paşnică, poporul tibetan a pus un fundament solid independenţei sale. Printre altele, în tratat se spune: „Guvernul local din Tibet urmează să înfăptuiască reformele în mod voluntar şi atunci când poporul va cere înfăptuirea lor, iar chestiunea privitoare la aceste reforme va fi soluţionată pe calea consultării cu personalităţile de frunte din Tibet"; „Limba vorbită, scrierea şi învăţământul" cât şi „agricultura, creşterea vitelor, industria şi comerţul vor fi treptat desvoltate, iar condiţiunile de trai ale poporului vor fi îmbunătăţite treptat în conformitate cu condiţiile existente în Tibet".

Incadrându-se în marea familie a popoarelor eliberate de sub jugul exploatatorilor imperialişti, ajutat şi îndrumat de marele popor chinez, poporul tibetan îşi făureşte viaţa nouă spre care se îndreptau năzuinţele sale de veacuri.

Dan Rădulescu